



Ceea ce cauți este ascuns în apă albă. Piatra va fi pusă peste piatră pentru a fi în siguranță, într-o scorbură frumoasă, ferită de dușmanul care caută să o distrugă. Caută la nord, apoi la est, 15 și 20, în spatele spinilor care atârnă în curbura arcadei, în sunetul apei ce se prăvăleşte.

Intră curajos. Înaintează atât cât îți permite întunericul. Pășește pe sub arcada nopții și intră în sfârșit în Catedrala pământului. Îndreaptă-te spre răsărit, apoi spre apus, treci prin perdea spre fântâna de apă vie și descoperă în final perla înmormântată acolo.

Găsește-mă și trăiește, căci eu sunt speranța de la sfârșitul vremii. Ține-mă așa cum ai ține un copil. Ascultă-mă așa cum ți-ai asculta dragostea. Ai încredere în mine așa cum ai avea încredere în Dumnezeuul tău, oricare ar fi acela.

Urmează calea care îți este aici arătată și fii cu mine la timpul și locul potrivite. Apoi, fă așa cum îți prezic păzitorii nopții. După aceea, urmează inima ta și a mea, căci acestea două una sunt. Nu da greș, căci prin asta te dezamăgești pe tine însuși și pe toată lumea care așteaptă.

Obiect CO78.1.7 din arhiva Cedric Owen – primul dintre cele două cifruri descoperite în textele din registrele lui Owen de către dr. O'Connor și dr. Cody în primăvara și vara anului 2007.

Textul ambelor cifruri și copiile originale ale registrelor, cu părțile relevante subliniate pot fi descărcate în format pdf de pe pagina colegiului: <http://www.bedescambridge.ac.uk>



PROLOG

Profesorului Barnabas Tythe, profesor-invitat, Colegiul Balliol, Oxford, scrisă în această a treisprezecea zi a lunii iulie, în 1556 *anno domini*, salutări.

Dragul meu prieten, scriu în grabă și cu părere de rău că trebuie să plec fără să îmi iau rămas-bun așa cum se cuvine. În Cambridge se vehiculează acuzații de erezie. Sărmanul Thom Gillespie este deja judecat și riscă arderea pe rug pentru simplul fapt că a pus sub semnul întrebării folosirea cărții de rugăciuni pentru vindecarea unei mâini fracturate.

Noi, toți cei care practicăm medicina conform celei mai înalte științe, respingând superstițiile bisericii, suntem într-un pericol asemănător. Cu un secret ca al meu, sunt de două ori mai în pericol. Circulă deja un pamflet în care se afirmă că mă aflu în posesia unui „craniu din piatră albastră în forma unui cap de bărbat descărnat“ și că îl folosesc pentru a citi în stele. În situația actuală, chiar și numai atât ar fi destul pentru a mă trimite pe rug, dar nu poate să treacă multă vreme până ce se va face legătura între cristal și vindecările

practicare de mine, lucru care mă tem că ar duce atât la distrugerea pietrei, cât și la a mea.

Plec astfel cu fluxul de seară în compania altora care sunt în același pericol ca și mine. Ei mă așteaptă afară și vom porni de îndată ce mi se va zvânta cerneala. Dar, înainte să plec, trebuie să îți spun că, în ultimele trei săptămâni, am petrecut mult timp împreună cu dr. John Dee, cel care a fost recent astrologul prințesei Elisabeta în exilul ei la Woodstock și a devenit pentru mine cel de-al doilea învățător, urmându-te pe dumneata.

După cum știi, sunt de multă vreme încredințat că, dacă e să am vreodată succes ca doctor, acest lucru ți se datorează numai dumitale. Mai mult decât oricine altcineva, m-ai învățat rigorile anatomiei și faptul că observarea pacientului are o importanță esențială. Dar, în aceste ultime săptămâni, dr. Dee mi-a arătat cu asiduitate cum să îmbin științele medicinei și astrologiei astfel încât cele două să contribuie împreună la vindecarea celor bolnavi.

Dr. Dee a studiat îndelung și cu atenție cristalul albastru care se află în posesia familiei mele de generații, și este de părere că vârsta lui este cu mult mai înaintată decât cele mai vechi relicve ale creștinătății. El crede că acesta este unul dintr-o serie de mai multe create în același timp în templele păgâne ale anticilor și trimis în lume pentru binele omenirii. El se teme că există persoane care se feresc de binele care ar putea fi adus de aceste pietre în anii ce vor urma și de aceea caută să le distrugă. În consecință, am dușmani de care nu știu, dar care mă vor căuta oriunde mă voi duce și îmi vor pune viața în primejdie.

Mi-e rușine să mărturisesc că mă aflu în posesia pietrei de peste un deceniu și încă nu îi cunosc adevărata natură. Această neștiință ar putea să îmi aducă moartea. Astfel că, pe lângă frică, motivul care mă face să plec din Anglia este și dorința de cunoaștere, pentru a căuta ajutorul celor care ar

putea să mă ilumineze cu privire la scopul pietrei și totodată al meu.

În această privință, dr. Dee mi-a cercetat harta astrală și poziția Soarelui la nașterea mea și mă asigură că mă voi întoarce în Anglia cândva în viitor, când climatul nu va mai fi atât de primejdios.

Vreau să îl cred și așa voi face știind că numai astfel voi putea să te revăd. Până atunci, trebuie să îmi caut norocul în Franța. Am cu mine o scrisoare de recomandare din partea lui dr. Dee pentru un prieten de-al lui în care are încredere să-și încredințeze atât propria viață, cât și pe a mea.

Nu știu unde are să mă conducă această aventură, dar mă simt încurajat de poziția constelațiilor. În această zi, Venus se odihnește în a patra casă a Fecioarei, aproape în conjuncție cu Marte, la fel cum era poziționată în dimineața nașterii mele. Fiecare eveniment fericit din viața mea s-a întâmplat sub bunele auspicii ale acestei stele. Poziția ei nu poate decât să ajute țelului meu.

Fiind aceasta ca o îmbărbătare pentru amândoi, îmi iau rămas-bun. Te încredințez că îmi lipsești mult și că mă voi întoarce la Bede și la dumneata atunci când viața și vremurile îmi vor permite.

Deocamdată, rămân sluga dumitale umilă, onorat elev și prieten sincer,

Cedric Owen, medic, licențiat în arte (Colegiul Bede, Cantab 1543) și doctor de filosofie (1555)



CAPITOLUL 1

SUB INGLEBOROUGH FELL
YORKSHIRE DALES
MAI 2007

Pentru că era cadoul ei de nuntă, Stella ieși prima din tunel. Murdară, udă și tremurând, cuprinsă de valuri de frig și fierbințeală din cauza efortului impus de urcușul alert al ultimilor 50 de metri, se lăsă pe burtă, rămânând cu fața în jos în vidul întunecat de pe partea cealaltă.

Se mișca încet, ținând tensionată coarda care o lega de Kit, testând cu mâinile rezistența punctelor de sprijin pentru picioare, apoi târându-se înainte până unde se termina lumina pe care o împrăștia lanterna fixată pe cască.

Asemenea tunelului, peștera era din calcar. Mâinile ei înmănușate apăsau piatra lustruită cu răbdare de ploaie timp de secole. Lanterna dezvăluia peste tot picături de umezeală strălucitoare spălând calcarul plat sau vălurit. Dincolo de lumina galbenă a torței se afla un teritoriu necunoscut, necartografiat,

neexplorat, care putea să fie la fel de bine marginea unei prăpastii fără fund sau podeaua plată a peșterii.

Cu degetele înțepenite de frig, își găsi o poziție sigură, apoi bătu un piron în perete, aproape de gura tunelului, se agăță de el și trase de funie pentru a-i da de știre lui Kit că se opriese și nu avea nevoie de mai multă coardă. Își verifică busola și ceasul la lumina lanternei de la cască, apoi notă înclinarea, plus lungimea și direcția estimative ale acesteia cu un creion de ceară pe harta pe care o ținea în buzunarul de la piept, ferită de asperitățile de pe pereții tunelului.

Abia după ce termină toate lucrurile, se întoarse să privească în sus și împrejur, și luminează cu lanterna spațiul vast ca al unei catedrale pe care Kit îl descoperise pentru ea.

– Dumnezeu... Kit, vino să vezi!

Vorbi pentru sine. El era prea departe ca să audă. Smuci funia de două ori, ceea ce însemna același lucru, și simți o singură smucitură ca răspuns, apoi destinderea bruscă pe măsură ce el începu să se miște către ea.

Mâinile ei încolăceau frânghia din obișnuință, fără ca ea să fie conștientă de gestul ei. Stingându-și lanterna de pe cască, Stella rămase în tăcerea fremătătoare și lăsă darul lui Kit nemișcat în vastitatea perfectă, întunecată din jurul ei, pe care voia să și-o amintească toată viața.

– Căsătoria este bună pentru restul lumii, dar eu vreau pentru tine un cadou care să fie pentru totdeauna, Stell, ceva de care să ne aducem aminte atunci când magia prezentului se va transforma în rutină casnică. Spune-mi ce îți dorești cel mai mult pe lume, ceva care să te facă să mă iubești pentru totdeauna?

Îi zisese toate acestea în Cambridge, în River Room, locuința lui de deasupra râului Cam, cu apa curgând verzuie dedesubt, în dimineața când se pregăteau să meargă la starea

civilă împreună cu cei doi martori ai lor pentru a-și oficializa legătura în ochii lumii.

Îl cunoscuse în urmă cu un an și puțin. El era până în măduva oaselor un erudit de la Bede, iar ea fata din Yorkshire cu o diplomă de la o universitate metropolitană, care nu avea deloc habar de turnurile de fildeș. Între acești doi poli, găseră cumva un teritoriu comun. În cele 14 luni amețitoare, legătura lor evoluase de la discuții despre Teoria Corzii la cele despre căsătorie.

Când o întrebase acest lucru, ea era împăcată cu sine și cu lumea și nu era nimic ce și-ar fi dorit din partea lui Kit și pe care să nu-l fi primit deja, dar era o zi frumoasă și ea se gândea la stânci și la cât de puține se găseau pe câmpiile plate din Cambridge.

– Găsește-mi o peșteră, îi răspunse ea fără să gândească, o peșteră pe care nimeni nu a mai văzut-o vreodată. Dacă faci asta, te voi iubi pentru totdeauna.

El veni să îngenuncheze lângă pat, de unde ochii lui verzi-căprui puteau să vadă și să fie văzuți. În acel moment, ochii îi erau liniștiți, mai mult bruni decât ca smaraldul, cu sugestii de frunziș și vară. O sărută și îi zâmbi misterios, apoi spuse:

– Ce-ar fi dacă ți-aș găsi o peșteră cu o comoară ascunsă, unde nu a mai intrat nimeni de patru sute nouăsprezece ani? Ar fi la fel de bine?

– Patru sute nouăspre...?

Se ridică în grabă, prea repede pentru căldura zilei.

Întotdeauna o lua prin surprindere. Acesta era și motivul pentru care îl voia drept soț.

– Ai găsit peștera lui Cedric Owen? Catedrala pământului? De ce nu mi-ai zis?

– Pentru că voiam să fiu sigur, Stella.

– Și acum ești sigur?

– Pe cât posibil de sigur fără să merg acolo să verific. Totul se află menționat în registre: spinii care atârnă, curbura arca-dei, râul care devine cascadă. Trebuia să fie un loc pe care Owen îl cunoștea ca pe propriul buzunar, iar singurul loc este Ingleborough Hill din Yorkshire. El s-a născut în apropiere. Tufele de spini au dispărut probabil până acum, dar am găsit o referință la ei într-un jurnal vechi și este un râu care se varsă în Gaping Ghyll.

– Gaping Ghyll? Kit, acolo este cea mai adâncă văgăună din Anglia. Sistemul de peșteri care se desfășoară acolo e lung de zeci de kilometri.

– Da, așa este. Și are zone care nu au fost explorate încă, poate chiar o catedrală a pământului unde nu a mai intrat nimeni de pe vremea când Cedric Owen și-a scris poemul, acum patru secole.

– Vrei să mergem acolo, ca un cadou de nuntă unul pentru celălalt? Să găsim peștera și să căutăm apa albă în care să ne scufundăm după perla ascunsă, îngropată acolo?

Stella își dădu imediat seama că darul era pentru ea în aceeași măsură în care era și pentru el. Cristalul albastru al lui Cedric Owen era dragostea vieții lui Kit, proiectul lui, Graalul căutat dintotdeauna, de când îl știa, marea comoară a colegiului său căutată de-a lungul timpului de mai-marii vremii, însă niciodată găsit.

Ei nu știuseră niciodată unde să caute acei mai-mari ai vremii. Nu citiseră printre rânduri în căutarea frazelor și a cuvintelor ascunse, așa cum făcuse Kit. Era marea lui realizare și marele lui secret. Căsătorindu-se cu el, și ea devenea parte a acestui secret.

Chiar și așa... se încruntă și privi pe fereastră, spre biblioteca de piatră și curțile largi, acoperite de gazon ale Colegiului Bede, îngrijite atent timp de 500 de ani, însoțite de legendele pe care le învățase și ea.

– Credeam că piatra i-a omorât pe toți cei care au avut-o vreodată.

Kit răsese și se răsuci în pat, ajungând deasupra ei, și spuse:

– Doar de cad în păcatele poftei trupești și avariției. Noi n-o să facem asta.

Erau foarte apropiați în clipa aceea, ochi în ochi, nas la nas, inimă lângă inimă, împărțind fiecare suflare. Ea îi susținuse trupul în palme și, ridicându-și privirea spre chipul lui, spuse cu sinceritate:

– Aș putea să cad în păcatul poftei trupești pentru a fi prima care explorează o peșteră nedescoperită. Nici nu îți poți închipui ce fel de cadou ar fi.

– Sigur că îmi pot închipui. Ești speolog. Asta înseamnă pentru tine ceea ce ar însemna pentru mine găsirea cristallului lui Owen. Și de asta noi doi suntem cei care pot să o facă, îndrăzneți și împreună. Apoi, o să dezvăluim lumii ce am descoperit.

Ea era speologul, responsabilitatea de a transforma visul lor în realitate era a ei. Acesta era motivul pentru care se încăpățănase să treacă mai departe când descoperise pietrele căzute care le blocau drumul și pentru care, atunci când descoperi o deschizătură care era posibil să îi ducă acolo unde voiau să ajungă, ea fu cea care trecu prima prin tunelul lung și claustrofobic, unde trebui să se transforme în șarpe, apoi în țipar și, după aceea, în vierme pentru a se strecura prin cotituri și pentru a aluneca sub ieșinduri de stâncă și mai târziu pentru a se târî, trăgându-se în sus, centimetru cu centimetru, 50 de metri pe o pantă înclinată la 36 de grade care o aduse în sfârșit spre ieșire și caverna de dincolo.

Coarda se tensionă în mâinile ei, apoi se slăbi din nou pe măsură ce Kit trecu de ultima cotitură. Își aprinse lanterna de la cască, pentru a-i da acestuia un reper.

Ca în derularea cu întreruperi a unui film, raza de lumină dezvăluia la întâmplare fragmente de stalactite și stalagmite închizându-se asemenea dinților unui rechin de la podea spre tavan și înapoi în jos. Scoase aparatul foto din buzunarul de sus al rucsacului, apoi, descriind un semicerc, făcu o serie de fotografii de la podea spre tavan și de la tavan spre podea.

Blițul aparatului răspândea culoare pe coloanele de calci, desenând curcubeie în luciul neîntrerupt al apei, împărăștiind diamante strălucitoare pe tavan, în fiecare fisură și curbură a stâncii.

Făcea fotografii pentru plăcerea pură pe care i-o provocau, minunându-se de toată acea frumusețe. Abia când Kit se strecură din tunel pentru a ajunge lângă ea, își întoarse în sfârșit capul spre vest, spre zgomotul asurzitor, pentru a lumina torentul prăvălitor al cascadei.

– Dumnezeuule...

– Catedrala pământului. Fată isteasă ce ești. Am crezut că pietrele acelea căzute ne terminaseră.

Nu mai era singură. Vocea lui Kit îi încălzea auzul. Brațul lui Kit petrecut pe după talia ei o cufunda într-o bucurie dulce-amăruie. Era întotdeauna greu să renunțe la puritatea singurătății și totuși, din întreaga lume, acesta era bărbatul care îi înțelegea nevoia de solitudine absolută și nu se temea de asta.

Se aplecă spre el, ambii în costume de neopren, și își îndreptă lumina spre fața lui. Învăluit în materialul negru, era murdar și euforic, un om pe cale să-și îndeplinească o promisiune.

– Cedric Owen nu cred că știa de ruta aceasta, spuse ea. Un medic din perioada dinastiei Tudor, în veston și colanți, nu ar fi reușit niciodată să treacă prin tunelul acela.

– Și nici vreun alt om normal la cap, fără îndrumarea doamnei inimii lui. Kit făcu o plecăciune cavallerească și îi